І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь... Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-8740 Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 166. TWO SECTIONS (SECTION I) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 9-го ВЕРЕСНЯ (SEPTEMBER) 1972 No. 166. VOL. LXXIX.

КОРОТКІ ВІСТКИ

П'ятниця, 8 вересня 1972 р.

ПРЕЗИДЕНТ РИЧАРД НІКСОН ЗВЕРНУВСЯ з проханням до Конгресу, щоб він виділив 161 мільйонів долярів для дальшої транспортації бажаючих виїхати з Куби Кастра на американських літаках. Така транспортація кубинців, які бажають покинути свою батьківщину й поселитись на землі Вашингтона, триває вже кілька років на домовлення між Гаваною і Вашингтоном. Кількість бажаючих виїхати з Куби не зменшується.

ОРГАНІЗАЦІЯ „КАММОН КОЗ" ЗАПОЧАТКУВАЛА у Дистриктовому Суді у Вашингтоні судову справу проти 10 головних членів передвиборчого апарату президента Річарда Ніксона. Та організація, що нараховує біля 200 тисяч членів, домагається, щоб Республіканська партія оприлюднила відомості, з яких джерел вона одержала біля 10 мільйонів долярів на передвиборчу кампанію.

НА ВІРДЖІНСЬКИХ ОСТРОВАХ ГРУПА БАНДИТІВ напала на великий готель і гольфовий клюб. Під час нападу бандити вбили 8 американців, пограбували вбитих і втекли. Четверо з убитих були туристами, а четверо перебували на службі в тому клюбі. Крім того, напасники поранили ще три особи.

ПРОФЕСІЙНА СПІЛКА ВЧИТЕЛІВ у Ню Йорку ніяк не може домовитися про підвищення платень вчителям із Освітньою Радою Ню Йорку. Подібне діється й на Лонґ Айленді і в кількох містах інших стейтів. У державних школах навчання розпочинається з наступного понеділка, але воно може розпочатися не лекціями, а відсутністю вчителів у клясах. В останню хвилину: у Ню Йорку страйку не буде.

У ЧІЛЕ НАРОСТАЄ БЕЗЛАДДЯ на вулицях і в цілій країні. Маси студентської молоді демонструють проти урядової політики президента - марксиста д-ра Алленде. У Сантіяґо демонстрували біля 100 000 студентів і шкільної молоді проти того, що уряд призначив директорkою жіночої школи прихильницю уряду й комуністів, якої ніхто там не бажає. Поліція розігнала демонстрантів сльозотечними газами, заарештовано 175 осіб. У місті Консепсіоні невідомі особи обстріляли із засідки автобус із поліцаями, одного поліцая вбито.

ПАПА ПАВЛО VI ВИСЛОВИВ своє найглибше обурення з приводу наскоку арабських терористів на ізраїльських олімпійців у Мюнхені, промовляючи до групи паломників у своїй літній резиденції в Кастель Гандольфо. Він вислав окремого листа з висловами свого жалю ізраїльському президентові Зальманові Шазарові. Речник міністерства закордонних справ Індії, яка дотепер не визнала Ізраїлю, заявив, що хоча Індія підтримує арабів, вважаючи, що правда по їхньому боці, проте „не бачить виправдання для перенесення терору у сферу спорту".

КОМУНІСТИЧНА ПРЕСА РОЗДВОЄНА в підході до трагічної події у Мюнхені: преса у сателітних країнах Польщі, Мадярщині і Празі сурово таврує акт арабських терористів, але совєтська преса надрукувала тільки заяву Комітету для прав фізичного виховання і спорту та совєтської делегації на Олімпійських ігрищах у Мюнхені де говориться, що „терористичні дії несумісні з духом співпраці і взаємного зрозуміння між народами, що лежить в основі міжнародного олімпійського руху".

АРАБСЬКІ ГАЗЕТИ И РАДІОСТАЦІЇ ЗДЕБІЛЬША ПОДАЛИ тільки сам факт наскоку арабських терористів на ізраїльських олімпійців у Мюнхені, стримавшись від будь - якого коментаря. Керівний щоденник у Каїро „Аль Ахрам" назвав виступ терористів у Мюнхені „розпачливим актом людей в розпачливому настрої", але добавив, що „деякі екстремістичні організації перестали йти з вимогами часу".

ПІВДЕННО - В'ЄТНАМСЬКІ ВЛАСТІ ПОКАРАЛИ 48 газет і журналів грошовими гривнами у висоті коло 700 долярів, не подавши причин кари. Недавно проголошений там декрет дає право владі конфіскувати, карати й закривати періодичні видавництва за „провини проти крайової безпеки". У Південному В'єтнамі є тепер 29 газет в'єтнамською мовою і 17 іншими мовами.

ПІВДЕННА КОРЕЯ ВІДКЛИЧЕ з Південного В'єтнаму всіх 37.000 своїх вояків, почавши той процес від грудня ц. р. Речник південно - корейського уряду заявив що Південний В'єтнам має вже достаточну силу сам себе боронити проти комуністичної агресії.

СОВЄТИ ВІДМОЛОДЖУЮТЬ свій старшинський корпус на керівних командних становищах. В минулому році штабу став 50-тирічний генерал В. Г. Куликов, новим командиром Московської військової округи став 50-тирічний генерал - полковник В. І. Говоров, а командиром совєтських військ у Чехо - Словаччині став також 50-тирічний генерал Іван Тєніщев.

ІТАЛІЯ СТОЇТЬ на першому місці в Европі щодо числа своїх страйків. Як тільки у цьому тижні закінчився страйк 216.000 залізничників, відбувся у Римі дводенний страйк різників, який спричинив закриття всіх крамниць з м'ясними виробами.

Іміґранти в Австралії добиваються від уряду підтримки для рідних шкіл

Канберра. — 25 етнічних або національних груп входять через своїх 82 репрезентантів до Дорадчої Ради при Ліберальній партії в області Австралії Новому Півд. Велсі. Рада збирає відомості про потреби етнічного шкільництва й передасть їх міністерстві освіти, про що інформувала газета „Вільна Думка" ч. 29-1972. Представник польської етнічної групи вніс скаргу, що прохання поляків до департаменту освіти про створення умов для вивчення польських дітьми польської мови знову натрапило на труднощі. П-і Бабій від Об'єднання українських громад Велсу заявила, що неґативне наставлення в Австралії до етнічного шкільництва „веде до сеґреґації, а не до інтеґрації". Гуманістичний відділ Сиднейського Університету бажає завести навчання з української мови, але в Новому Південному Велсі австралійські школи відмовляються покищо прийняти її, як предмет. Тим часом представник латвійців повідомив, що у Вікторії департамент освіти допустив вивчення латвійської мови, як предмету, для тих, які закінчили університетську освіту. Газета закликає всі етнічні групи діяти спільно і „не залишити справи на самоплив".

Двадцять і п'ять ґенералів ЗСА відійдуть у стан спочинку

Вашингтон. — З Пентагону одержано покищо непідтверджені офіційним повідомленням інформації, що незабаром відійдуть на димісію, тобто у стан спочинку 25 ґенералів збройних сил ЗСА. Вони будуть димісіовані ще перед нормальним реченцем закінчення ними їхньої активної служби. В міжчасі президент Річард М. Ніксон підвищив двозіркового ґенерала Александра М. Геґа, мол., до ранґи чотиризіркового ґенерала, наіменовуючи його водночас із цим на заступника шефа штабу Армії, тобто на друге за своїм значенням становище після шефа штабу. Сорок і сім-літній ген. Геґ є одним із молодших ґенералів і вибрано його з-поміж 240 старших ґенералів. Ген. Геґ був досі заступником Президентового асистента для справ національної безпеки. Він займе місце ген. Брюса Палмера, мол., який був діючим шефом штабу Армії й одержить тепер інше призначення. Ген. Геґ виконуватиме свої обов'язки під проводом ген. Крейтона В. Абрамса, донедавнього головнокомандувача американських збройних сил у В'єтнамі, що його наіменовано востаннє на шефа штабу Армії. Обидва і ген. Абрамс і ген. Геґ мають ще бути затверджені на свої становища Сенатом ЗСА. Наіменування молодого ґенерала Геґа на заступника шефа штабу Армії ЗСА з'ясовують тенденцією командування Армії і департаменту оборони омолодити склад збройних сил ЗСА.

Бразилія відзначає 150-ліття державности й незалежности

Сао Павльо. — По всій країні з надзвичайною урочистістю бразилійський народ відзначає 150-ліття проголошення Бразилії державою, коли та колонія Портуґалії проголосила себе устами імператора Педро I в 1882 році незалежною і суверенною нацією. Населення Бразилії досягає вже 100 мільйонів осіб, за своїми велетенськими розмірами ця країна є п'ятою в світі. Такого грандіозного військового розвагу не було ще в історії тієї країни. Біля 20 000 різного роду військ маршували під час паради головними артеріями міста, а над їх головами пролітали джетові військові ескадриллі літаків. Вперше для публіки були показані бразилійські ракети — нова зброя в розпорядженні армії. Президент Бразилії Еміліо Медічі і прем'єр Портуґалії Марселльо Каетано спільно очолювали велетенську параду, обидві країни єднає тепер тісна дружба і співпраця. У 1964 році до влади в Бразилії прийшли військові, які повели рішучу боротьбу проти комуністів, до деякої міри обмежили конституційні права громадян, але значно поліпшили економічний стан бразилійського народу, завели у тій велетенській країні лад і порядок. Бразилійська економіка розвивається з небувалою раніше швидкістю, і вже тепер ця країна займає гідне місце між іншими країнами Південної Америки.

Цієї неділі в Українському Селі буде День УНС Ню Джерзі

Виступлять у програмі Дня УНС Ню Джерзі. На фото (зліва): Дана Бол, Ганя Білик і Марійка Фесьо.

Ньюарк. — Уже цієї неділі, 10-го вересня, в „Українському Селі" при Седар Гров ч. 3 в Бавнд Бруку — Семерсет відбудеться великий День Українського Народного Союзу стейту Ню Джерзі. День почнеться о год. 1-ій по полудні. Цю велику імпрезу - зустріч влаштовує окремий Комітет, що його очолює інж. Омелян Граб, як голова, та Й. Рачинський, як секретар. Головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір з почесним головою і він започаткує День коротким словом-привітанням. Дальше в програмі Дня передбачені виступи бандуристок з Байону під проводом Марійки Фесьо, славного танцювального ансамблю СУМА з Пассейку під проводом Володимира Юрченюка, учнів гри на бандурі при Українському Народному Домі в Джерзі Сиіті під проводом Марійки Фесьо і т. ін. Великою атракцією дня будуть футбольні змагання між ньюаркською дружиною „Чорноморська Січ" та елізабетською сербською футбольною дружиною. Товариські розваги, нагода здобути вартісні нагороди, забави при оркестрі „Марія" та інші атракції виповнять програму цього Стейтового Дня УНСоюзу Ню Джерзі, який в минулому році належав до найзамітніших подібних імпрез, також тим, що приніс поважний прибуток на народні цілі, включно з Фондом Катедри Українознавства в Гарварді.

Міжнародна конференція роззброєння скінчилася невдачею

Женева. — 25-тичленна міжнародна конференція роззброєння, яка формально є Підкомісією Комісії Об'єднаних Націй для справ роззброєння, членами якої є всі членські держави ОН, перервала свої наради в четвер 7 вересня, щоб скласти звіт на найближчій ґенеральній асамблеї, яка збереться в другій половині цього місяця. На останній сесії тієї конференції дві справи були на денному порядку: заборона хемічної зброї та заборона всіх атомових підземних вибухів. Американський представник Джозеф Мартін ствердив у своїй заключній промові, що не можна було погодитись на проєкт одночасної заборони хемічної зброї і знищення всіх її запасів тому, що Совєтський Союз не погоджувався на будь-яку міжнародну контролю щодо виконання тієї постанови. Він твердив теж, що хоч сучасні сейсмографи здатні переловлювати сильніші підземні вибухи, проте вони не всилі записувати малі вибухи, тому міжнародна контроля невідхильна, а Совєти на неї не погоджуються. Совєтський представник Алексєй Рощін скинув вину на ЗСА, хоч не називав їх за іменем. Мовляв, „деякі великодержави" пов'язують міжнародне роззброєння з політичними справами і тому годі договоритись. — Всі члени конференції висловились за дальшою участю в її нарадах всіх атомових держав: це стосується Франції, яка відмовилася від участи в конференції, не бачучи її доцільности, і Комуністичного Китаю, якого в часі створення конференції не було ще в Об'єднаних Націях.

В Ізраїлі похоронено жертви арабського терору в Мюнхені — німецька поліція продовжує слідство

Мюнхен. — Хоча військове летовище у Фюрстенфельдбрюке за 25 миль від Мюнхену було обставлене десятками членів західньонімецької поліції, проте справжню засідку, з наказом стріляти до арабських партизанів і зліквідувати їх та звільнити ізраїльських олімпійських закладників, становили тільки 5 найкращих стрільців з-посеред мюнхенської поліції — виявив шеф мюнхенської поліції д-р Манфред Шрайбер і його заступник Георґ Вольф на 5-тигодинній, інколи дуже бурхливій пресовій конференції у Мюнхені. Проте тим поліційним стрільцям не вдалося зразу поцілити двох терористів, як вони вийшли з гелікоптера на летовище. Один терорист, мабуть, лідер тієї групи, встиг віддати з свого ручного скорострілa серію стрілів, якими поважно зранив німецького пілота і вбив одного поліціянта. Самі німецькі поліційні власті не знають, яким чином, але згинули ізраїльські олімпійці-закладники: опинившись в перехресному вогні поліції і терористів, чи в пожежі гелікоптера, що його запалила ручна граната терористів. Тіла ізраїльців були такі погорілі, що трудно було їх розпізнати. Припускають, що лідером теористів був арабський 30-тирічний інженер, який від трьох років працював при будові олімпійського стадіону і його влаштування

(Закінчення на ст. 4-ій)

Олімпійські Ігрища продовжуються — ЗСА ведуть перед числом здобутих медаль

Мюнхен, 7-го вересня. — Після жорстокого вбивства 11 репрезентантів Ізраїлю та спричиненої цією трагедією перерви XX Олімпійські Ігрища продовжуються та будуть закінчені на один день пізніше, як заплановано, тобто в понеділок, 11-го вересня. Американські легкоатлети здобули в четвер, 7-го вересня дві дальші золоті медалі: Рой Мілбирн в бігу на 110 метрів з плітками з часом 13.2, який дорівнює світовому рекордові, та Вінс Метюс в бігу на 400 метрів з часом 44.6. Друге місце і срібну медалю в цьому ж бігу на 400 метрів здобув американець Вейн Коллет, а в бігу жінок на 400 метрів американка Кеті Геммонд здобула третє місце і бронзову медалю.

В меті молотом перше місце з олімпійським рекордом 247 стіп і 8½ цалів та золоту медалю для Совєтського Союзу здобув українець Анатолій Боднарчук. Золоту медалю для Совєтського Союзу здобула теж в цьому ж дні жіноча дружина відбиванки, яка перемогла у фіналі збірну Японії в п'ятьох сетах з рахунком 3:2.

В неофіційному точкуванні країн учасників за числом здобутих медаль ведуть ЗСА із 76 медалями, в тому 27 золотими, 26 срібними і 23 бронзовими, а дальші місця займають: СССР — 69 (31-21-17), Східня Німеччина — 53 (18-16-19), Японія — 27 (12-7-8), Західня Німеччина — 26 (8-9-9-), Угорщина — 22 (3-7-12) і Австралія — 15 (5-8-2).

Відбувся великий З'їзд „Перемищини"

Гантер. — (В. К.) Надзвичайно та величаво відбувся З'їзд Землячства „Перемищина" у Гантері в днях 2-4 вересня 1972 р., в якому прийняли участь земляки з далеких околиць ЗСА і Канади. Відкрив наради З'їзду в „граджі" голова землячства В. Качмар, вітаючи сеньйорів-професорів перемиської гімназії Тадея Ростковича, Теодора Ставничого, пані Ольгу Корінець - дружину проф. Д. Корінця, пані Меланію Терлецьку, найстаршого матуриста з 1908 р. д-ра . Утриска, Отців-учнів Перемиської гімназії і Духовної Семінарії з о. шамбеляном В. Середовичем у проводі та всіх учасників-гостей. Молитву провів о. шамб. В. Середович.

З'їздом проводила президія: д-р В. Пушкар, інж. А. Мілянич і М. Хитра. У почесній президії були о. шамб. В. Середович, о. Лев Опока, пані Ольга Корінець, проф. Т. Росткович, пані Ярослава Дубляниця, пані І. Котис, Т. Ставничий, д-р О. Утриско та д-р І. Макаревич.

З'їзд у першому дні заслухав дві доповіді про Перше Перемиське Єпископство УКЦеркви, що її виголосив В. Качмар, і про першого директора української гімназії в Перемишлі Григорія Цеглинського, яку прочитав проф. д-р Василь Лев.

Увечері того ж дня у мотелі „Ксеня" відбулася зустріч учасників З'їзду при спільній вечері - бенкеті, що його відкрив молитвою о. Юрій Менцінський, а проводив вечором д-р Пушкар. На З'їзд наспіли привітання від Верховного Архиєпископа Кир Йосифа, владики Василя Величковського, о. митр. Гриника та інших Владик нашої Церкви у вільному світі, як і теж від установ і поодиноких громадян. Зворушливий був привіт від колишньої учениці жіночої гімназії пані Ксені Яблоньської Сас

(Закінчення на ст. 4-ій)

Шостий випуск самвидавного „Українського Вісника" свідчить, що опір в Україні продовжується

Джерзі Сіті. — Як про це вже було повідомлено у „Свободі" з 1 серпня ц. р., в Україні появився шостий випуск підпільного „Українського Вісника", який виходить там неперіодично самвидавним способом, починаючи від січня 1970 року. Згідно з одержаним тепер повідомленням Української Інформаційної Служби „Смолоскип" із Парижу, один примірник поширюваного в Україні шостого випуску „Українського Вісника" одержано на Заході й уривки з нього почнає друкувати український тижневик у Франції „Українське Слово". Повністю цей випуск буде опублікований книжковим виданням у видавництві „Смолоскип".

Повідомляючи про одержання шостого випуску „Українського Вісника", закордоном, УІС „Смолоскип" супроводить цю інформацію таким коментарем:

„Світова преса, широко інформуючи про чергові арешти на Україні на початку 1972 року, зазначувала, що одною з причин цих арештів було саме намагання совєтського режиму припинити появу „Українського Вісника". Відомо, що могутня поліційна совєтська система здібна на найрадикальніші заходи, включно до тортур, шантажу, масових арештів і навіть фізичного знищення. І в багатьох, не тільки скептиків, але й щирих патріотів, зродився страх — чи таки окупантові не вдасться придушити започаткований в 1960-их роках національний процес, чи на четвертому і п'ятому випуску не закінчиться поява самвидавівського періодичного видання України.

„Поява шостого числа „Українського Вісника" є доказом, що ворогові, навіть його найбільш витонченими методами, не вдалося зламати духа українського патріотизму,

(Закінчення на стор. 3-ій)

В Україні посилюються переслідування баптистів

Чикаго (орг). — Головна канцелярія Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА по котрійно отримує повідомлення з України, що накинута Україні Москвою комуністична влада продовжує винищувати українських баптистів і всіх правовірних християн, які ставлять опір войовничому атеїзмові. В недавно отриманому листі, який писаний 15-го серпня 1972 року, повідомляється про нові арешти та знущання над віруючими. В цьому повідомленні з України говориться:

„Дорогі Брати та Сестри! Хочу поділитися з Вами нашими смутками, бо радости в нас не багато, і написати Вам дещо про життя віруючих в Україні. В загальному, у відношенні безбожної влади до віруючих, змін ніяких нема. Але Господь не допускає до того, щоб безбожники цілком знищили Церкву Христову. Переслідування й арешти продовжуються в багатьох містах України. На початку цього місяця у Чернігові за пропо-відь Євангелії знову вкинули до в'язниці братів Степана Маховика та Михайла Балашова. В Молдавії, коло міста Бендери, був замучений на військовій службі віруючий юнак. Безсилля військових начальників, які не могли „перевиховати" молодого віруючого, вилилось у страшний злочин. Вони підбурили вояків до нападу на цього брата і після нанесення йому сім ножових ран біля серця, він відійшов до Господа — помер мученичою смертю. Докладніші дані про цю трагедію будуть надруковані в „Бюлетені" Родичів в'язнів Ради Церков ЄХБ, якого Ви скоро отримаєте.

Ще один приклад „свободи віровизнання" в радянськім „раю", який стався у місті Львові 29-го липня цього 1972 року. Під час хрищення в реєстрованій Церкві ЄХБ міста Львова міліція вчинила напад на тих, що приймали святе за вірою хрищення. Сім молодих душ, які тільки що прийняли хрищення, були дуже побиті. Одна молода

(Закінчення на ст. 4-ій)

XI Міжнародний Конґрес Лінґвістів в Італії

Болонія (ОУПС) — В днях 28 серпня до 2 вересня 1972 відбувся тут у приміщенні тутешнього університету XI Міжнародний Конґрес Мовознавців з участю понад 1000 вчених із різних країн, включно з Україною, з якої зголошено на конґрес двох делегатів: проф. І. К. Білодіда і проф. А. С. Мельничука з Києва, а приїхав тільки цей останній з доповіддю про „синтаксу й мовну структуру" в англійській мові). З українців західніх країн у Конґресі взяли участь: д-р Ірина Віль із Марбурґу, проф. Ю. Шевельов із Ню Йорку та проф. Яр Рудницький із Вінніпеґу. Цей останній читав доповідь на соціолінґвістичній сесії Конґресу про „мови й мовний контакт у Канаді", що викликала живий відгук серед приявних.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

$1,000 НА ДОПОМОГУ ПОВОДІЯНАМ

Скрентон. — Місцевий український католицький парох о. Богдан Іжик інформує про подивугідну і наприваду великодушну жертвенність Йосифа і Катерини Врублів з Бруклина, які пожертвували одну тисячу долярів на допомогу своїм потерпілим від повені землякам у Пенсильвенії. „Пан Йосиф Врубель і його жінка Катерина — пише всч. о. Б. Іжик — бувші мої парафіяни з Бруклина, відвідали мене перед кількома днями та при цій нагоді поїхали до Вілкс-Беррі й в околицю, щоб подивитися на знищення від повені. Зворушені долею багатьох наших людей вони склали на мої руки $1,000 для потерпілих від повені..."

БАЛЕТНА ШКОЛА РОМИ ПРИЙМИ-БОГАЧЕВСЬКОЇ У НОВОМУ ПРИМІЩЕННІ

Ню Йорк. — Балетна школа балетмайстра Роми Прийми-Богачевської розпочала новий шкільний рік у новій гарній студії при 62 Ст. Маркс Плейс у Ню Йорку, між Другою і Першою Евнями. Навчання в Ню Йорку почнеться у п'ятницю 15 вересня ц.р. У Ньюарку навчання буде відбуватися від середи 13 вересня в авдиторії школи св. Ів. Хрестителя і в Йонкерсі від вівторка 12 вересня в авдиторії школи св. Михаїла. Балетна школа Роми Прийми-Богачевської приготовляє в цьому році виставу балету „Пер Ґінт".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issue combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Новий сезон

День Праці в Америці — календарний межовий стовп, який закінчує ферії і започатковує новий сезон. Літо з його спекою щороку відбивається на діяльності прерізних установ і організацій, за вийнятком відтинку молоді з її таборами, курсами і здвигами. Після Дня Праці всі установи, все громадське життя, вертається на нормальні рейки. У повітрі віє вже подихом осени, а осінь завжди є переломовим етапом у численних наших громадських установах і організаціях. Не тільки діти й молодь вертаються до шкіл, але й їхні батьки вертаються до своїх обов'язків у громаді.

Осінь цього року запишеться в історії американсько-української громади великою подією, якою буде 11-ий Конгрес Американських Українців 7-9 жовтня ц. р. у Ню Йорку. На тему, як поліпшити цю нашу найвищу, центральну репрезентаційну установу, ведеться вже в українській пресі дискусія. Не входячи в її подробиці, можна тільки ствердити позитивне явище, що всі дискутанти, вся наша громада, визнають корисність цієї установи й необхідність її збереження, — всі теж признають, як аномалію, що тільки невеличкий відсоток американських українців є платниками Народного Фонду, хоч зріс добробут громади. — і всі теж признають, що для покращання УККА потрібні деякі реформи.

Вже на місяць вересень Товариство Української Студіюючої Молоді (ТУСМ) заповіло свій Світовий Конгрес у Детройті 15-17, а 16-17 відбудеться у Чикаґо 31-ий З'їзд ОДВУ. 23-24 ц. м. відбудеться на Союзівці З'їзд українських журналістів Америки й Канади, а величезна роля, що її грала, грає й гратиме надалі українська вільна преса надає тому з'їздові ширше значення, як тільки зустрічі одної вітки професіоналістів. Восени цього року почнеться підготова до святкування в наступному році 100-річчя Наукового Т-ва ім. Шевченка, і воно повинно відбутися як свято української науки. Восени цього року починається теж новий мистецький сезон.

Коли мова про всю українську вільну громаду, а не тільки одну нашу громаду в Америці, то на грудень цього року заповіджено в одній із країн Західньої Европи Сьому сесію Української Національної Ради, від якої загал українців сподівається покращання відносин в Українському Державному Центрі на чужині.

Українська вільна громада — жива, активна, творча. Тому можна тільки побажати їй з відкриттям „нового сезону" — нових конструктивних успіхів.

Втрати України

У другій світовій війні кожна країна в Европі зазнала великих втрат і жертв, а Україна — найбільше, бо фактично й війна між Москвою й Берліном відбувалась головно за Україну з її велетенськими багатствами і родючою землею. За даними опублікованого в Києві тритомового видання „Українська ССР у великій вітчизняній війні 1941-1945 років", в Україні загинули в ті роки понад 5 мільйонів людей, на примусові роботи вивезено в Німеччину 2 мільйони 244 тисячі українців. Німці, за даними того ж видання, спалили 714 міст і сіл, знищили 16 150 різних підприємств, зруйнували 32 000 шкільних приміщень, 151 музей, 62 театри і т. д. Цих даних немає змоги перевірити ,але вони напевно недалекі від правди.

У згаданому вище виданні, звичайно, не згадується про ті величезні матеріяльні втрати, що їх завдали Україні большевики сталінською стратегією „спаленої землі", про сотні тисяч українців заморених голодом, внаслідок цієї стратегії і розстріляних НКВД та його каральними загонами.

У часах Хрущова зменшився голод, із сибірсько-азійських кацетів масово поверталися в'язні, які перед тим провели страшні бунти, коли в Кінґірі під совєтськими танками загинули 500 українок... Розпочався нібито новий, мирний період в житті України — УССР. Та нічого не покращало, як і можна було сподіватись у колонії: в Україну почали переселювати росіян, запалали українські бібліотеки й музеї, за зачиненими дверима каґебісти почали судити В. Чорновола і сотні його однодумців за домагання пошанувати права народу і людини...

Втрати України тривають і далі. Але кожна дія викликає протидію і важкі удари окупаційної Москви викликатимуть відповідні українські заходи. На просторах України далі триває війна, і покищо їй ще не видно кінця.

Леонід Полтава

SCHWEIKER BILL

„Швайкер білл" — законопроєкт, внесений на розгляд Сенату сенатором Ричардом Швайкером, республіканцем із Пенсильвенії, полягає в тому, що офіційна, урядова Америка вперше визнала етнічні, або національні, чи ще сказати — спадщинні спільноти й групи, як позитив у житті країни. Крім того, законопроєкт сен. Швайкера фактично викинув за борт американського корабля сумної слави англосаксонський „перетоплювальний котел", в якому мали б стопитись на базі англійсько - ірляндської мови й культури всі 70 мільйонів людей іншого походження, які прибули на землю Вашинґтона з різних країн світу. Якщо, наприклад, в СССР політика „руского казана" провадиться нині вже офіційно й відверто, підтверджувана заявами Л. Брежнєва і його контрреволюційного ЦК КПСС, то в ЗСА політика фактичної ліквідації етнічних спільнот, не англо - саксонського походження, провадилась без голосних заяв, була начебто практикою щоденного життя.

Але йдуть роки, приходять нові ідеї. Першими в ЗСА збунтувалися індіяни, першожителі Америки: чому вони мали б із індіян ставати... ким? Американцями вони й так є, і то уродженими американцями, не імігрантами, але індіянами вони були й хочуть бути. У Вашинґтоні почало активніше діяти Бюро в справах індіян, у багатьох резерватах створено для їхніх дітей окремі школи, виділено значні федеральні фонди. Також на півночі, серед ескімосів помітний такий же рух за самозбереження: в і д родження національної гордости, бажання утвердити себе в житті американської країни, як окрему, повноцінну і рівноправну етнічну спільноту. Нині на Алясці вже є радіовисильні, які передають програми мовами американських ескімосів, а зразками народного ескімоського мистецтва почала захоплюватись не лише Америка, а й увесь культурний світ.

Після індіян, ескімосів та алеутів прийшла черга на муринів, яких у ЗСА вже коло 20 мільйонів. Силою привезені з Африки на рабську працю, напрацювавшись і натерпівшись, вони не бажали „розтоплюватись" у казані, в якому людина іншої етнічної групи втрачає сама себе, своє родове й національне коріння, своє минуле й здебільшого обертається у духового покруча „без роду й племени". Інша справа, що муринський рух за повну рівноправність, людську гідність та право бути собою використовують різні ліваки типу Стоклі Кармайкела, або що серед людей тієї раси трапляються й такі, які нічого не хочуть робити, навіть замести власне подвір'я... — але рух за повну рівноправність і расове самовизначення муринів є позитивним рухом, який може тільки прискорити динаміку розвитку цієї могутньої країни та збагатити загальноамериканську різнонаціональну культуру.

Після муринів заговорили в ЗСА еспанськомовні громадяни, добиваючись для себе повних прав, своїх представників у Конґресі, фінансів на їхні шкільні й інші культурні потреби, як окремої етнічної групи. Успіхи цієї етнічної спільноти дедалі більші.

Так прийшла, нарешті, черга й до інших етнічних спільнот. Американські італійці поставили вимогу перед журналістичним світом, як і перед судівництвом: досить натяків, мовляв, коли італієць — то вже й пов'язаний з мафією та ганґстерами! Американські поляки почали вимагати фондів для католицького ш к і льництва, яке переживає фінансову кризу, і т. д. Дошукуючись, що таке, власне, американець, кращі голови Америки почали приходити до висновку, що чим більше американський громадянин відірваний від свого етнічного коріння, тим він бідніший, тим менше певний, тим більше можна сподіватися від нього „несподіванок". І навпаки — члени зорганізованих е т н і чних спільнот у більшості виявляють як патріотичне відношення до Америки, так і увагу та любов до своїх культурних і інших традицій, до своєї спадщини. Такі громадяни в переважній більшості є зразковими громадянами ЗСА.

Рух за віднайдення расової чи національної ідентичности підхопили в ЗСА не тільки письменники та мистці, а й громадські діячі в тому числі й деякі члени Конґресу. Республіканська партія створила окрему спадщинну Раду у Вашинґтоні, яку очолив Ласло Пастор, колишній угорський піддаий, відомий прихильник поневолених націй та їх справедливих змагань. До Екзекутиви тієї Ради ввійшли й кілька українських діячів.

Так поволі дійшло до законопроєкту сенатора Ричарда Швайкера, під назвою „Програма етнічних спадщинних студій", реалізація якої коштуватиме ЗСА мільйони долярів. Але вони стократно оплатяться, коли, замість підозрінь чи ворожнечі між різними расовими й етнічними групами, замість почуття неповноцінности серед окремих спільнот — Америка стане країною типу Швайцарії, де всі мови й культури є рівними й рівноправними. До речі, у цьому ж напрямку йде сусідня Канада, і вона зробила тепер значно більше кроків уперед, як ЗСА. Законопроєкт сен. Швайкера був підключений до Конференційного Звіту С. 659 про доповнення до Закону про високу освіту. Сенат схвалив цей Звіт і законопроєкт сен. Швайкера 24 травня 1972 р., а 8-го червня його затвердила й Палата Репрезентантів. Таким чином законопроєкт став законом.

Чи українська спільнота готова використати ті можливості, які незабаром можуть відкритися? Ідеться про значні державні фонди на вивчення культурної спадщини різних етнічних спільнот, на впорядкування взаємин між ними, про збереження культурних традицій серед багатьох етнічних груп, а до культурних традицій — для народжених тут дітей — належить і мова батьків та дідів, і пісня, і музика, аж до рідної віри включно. Сам закон не розчавить дорешти „перетоплювального казана", але він, як заявив сен. Р. Швайкер у Вашинґтоні 8 липня „є першим урядовим визнанням вартостей етнічних спадщин, як позитивних сил нашої сучасности". Сенатор сказав, що „перетоплювальний котел" не виправдав себе, призвів „до втрати серед багатьох громадян ідентичности, до занику багатьох культурних вартостей, традицій і навіть родинної солідарности".

Щоб якнайповніше використати новий закон, потрібні відповідні люди, потрібний облік, точні дані, потрібний розум і розмах. Вперше американська держава виділить фонди для побільшення й зміцнення свого великого скарбу — етнічної мозаїки, двомовних і двокультурних громадян, але, як сказав тоді ж сенатор Р. Швайкер, далі все залежатиме „від етнічних спільнот, від їх співпраці, від їх організованости й динамічности".

Любов Коленська

ВІДРОДЖЕННЯ ІНДІЯНСЬКОЇ ВІРИ І ТРАДИЦІЙ

Припускають, що при відкритті Північно - Американського континенту на терені сучасних ЗСА жило щонайменше два, а можливо й вісім мільйонів індіян. Від того часу їхнє число страшенно змаліло, але в останніх роках знову зросло, і нині в ЗСА начислюють їх коло 750.000.

Враз із іншими етнографічними групами індіяни вирішили брати активну участь у вирішуванні своєї долі. З цією ціллю вони створили різні організації, передусім Конґрес Американських Індіян, до якого входять представники індіян різних племен.

А проте, при слові індіяни ми й досі уявляємо людей, що живуть у резерватах і для туристів є тільки атракційними „живими експонатами", а для фільмових продуцентів — повним ганцем грошей. Індіяни начебто лише тіні давньої історії Америки, відлуння боїв поміж ними і білими до майже цілковитого їх винищення не лицарською відвагою, але підступом, принаданням скляними намистами, барвистим ганчір'ям і горілкою. І так п'ядь за п'яддю втратили вони свою землю. Однак сьогодні індіяни підносять голови, організуються, хочуть, створивши із різних племен один національний організм, привернути свої права автохтонів.

Як інформує „Ню Йорк Таймс", недавно римокатолицький священик Джон Гаскаль з індіянського племени Оджібва і понад 600 його однодумців зібралися в резерваті Стоні біля підніжжя Скелястих гір на третю Екуменічну Конференцію. У дискусіях виявилося велике заінтересування відновленням індіянських традицій і прабатьківської віри. Цю Конференцію зорганізував Нішнабський університет і Науковий Культурний Центр в Торонті, а фінансували її Англіканська Церква Канади, Об'єднана Канадійська Церква і Фундація В. Клемента Стоні з Чикаґо. Більшість делеґатів — це були формальні члени християнських церков, що їх в індіянських резерватах заснували білі місіонери. Належали вони до різних племен і були поміж ними священики, знахурі, лікарі і люди без ніякої професії.

Церемоніял почався розкладенням жертвенного вогню і благословенням землі, по якій розсипано тютюн за звичаєм племени Наваго.

Протягом чотирьох днів делеґати бенкетували, споживаючи м'ясо лося, оленя, танцювали навколо вогнищ, курили „люльки миру" і виконували інші ритуали. А потім дискутували, виголошували промови, в яких прославляли свою прабатьківську віру.

Форма обрядів у індіянських племен різна, але всі вони об'єднані спільними елементами: вірою у Великого Духа, що створив світ, толеранцією до релігій інших народів, пошаною до сусідів і почуттям правопорядку.

Індіянська релігія особливого значення надає снам і візіям. Їхні священики твердять, що через зрозуміння снів і візій зглиблюється духовий світ людини. Вірування індіян пов'язані із способом лікування, в якому сходяться два чинники — молитва і вживання різного зілля і корінців. Споживання потрав, куріння тютюну, пиття вина — це в індіян своєрідний церемоніял, бо в них земні добра тісно пов'язані з духовим світом.

Священик Джон Гаскаль, один з ентузіястів відродження стародавньої індіянської віри і традицій, уважає, що зовсім не потрібно відкидати християнської релігії, бо вона стала частиною релігії індіян. Але уважає, що відправа Богослужби в шатрі-„віґвамі" більше відповідає духовості його земляків, як відправа в церкві. У своїх проповідях він говорить про Ісуса Христа, як про Святу Людину, яка поєднала ввесь мир із індіянським Великим Духом. Св. Евхаристія, на його думку, це лікувальний засіб, який скріплює дух і тіло. Але з великим огірченням Джон Гаскаль зазначає, що місцевий єпископ не дозволяє відправляти Богослужень у шатрах, що більше — забороняє молитися індіянською мовою. Джон Гаскаль вирішив піти в гори, щоб насамоті і в контемпляціях віднайти себе і зрозуміти деякі проблеми, бо він, мовляв, занадто перейнявся світоглядом білих.

Багато індіян вважають, що вплив білих на індіянську релігію був нищівним, — знівечив їхні традиції, порозділював племена, нівелюючи їхні автохтонні вартості політичної, суспільної і політичної структури, що творила цілість життя їхнього народу. Дехто з індіян висловлює рішучу ворожість до християнства, кажучи, що їхній „рай" білий чоловік знищив, впровадивши християнську релігію. Тому вони мусять повернутися до своєї прабатьківської віри і молитися та прославляти лише Великого Духа.

Індіянську Е к у менічну Конференцію з о рганізували старші індіяни, затривожені шкідливим впливом алькоголю і наркотиків, деморалізуючим життям по містах, де їхні земляки відчужуються від прадідівських традицій і тим самим розкладають суспільне життя індіянської спільноти. Але ця Конференція притягнула й поважну кількість молодих людей. Одні це ті, що недавно навернулися до індіянської релігії, другі — ті, кого вабить поворот до природи, до містики, а ще інші ті, які вірять, що традиційні звичаї, як куріння люльки, посипання землі тютюном, палення жертвенної ватри, оживить їхнє релігійне життя і принесе індіянам національне відродження.

Важко передбачити, який буде ефект Конференції. Але одне певне: вона звела нарешті віч-на-віч індіянських і християнських провідників, піднесла ідею об'єднання всіх індіянських племен і одверто поставила питання релігії.

Поволі, але рішучо будують індіяни свою власну суспільну структуру, працюють над відродженням прабатьківської релігії, відновленням традицій і віднайденням своєї національної, окремішної ідентичности.

РАНОК НАД МОРЕМ

Ти сьогодні якесь
білосіроблакитне,
Як пейзаж на картині
Людмили Морозової,
Ти дрімаєш і ждеш,
що майбутнєє літо
Тебе знову розбудить
бурхливими грозами.
Ну, а поки, тут тиша,
прозорий туман
І ліниві чайки
над поверхнею,
І вода не блищить,
лише тихо дзвенить
Невеличкою
хвилею впертою.
Ми годуємо з хлопцями
всіх голубів,
Що злітаються
з цілого берега.
Корабель „ціркел лайн"
суконками розцвів
И став подібний
до пишного терема.
І манить далечінь,
срібносірий розлив,
Вічний рух,
неозорії води,
І вітає прапори
чужих кораблів
Символічна
Статуя Свободи.

АЛЛА КОССОВСЬКА

З НАШИХ БУДНІВ

ВЕСІЛЛЯ НА СОЮЗІВЦІ

Союзова пошта принесла секретарці нашого Відділу УНСоюзу, пані Н. Литвиненко, несподіваний дарунок: оригінальні й по-мистецьки виконані ґратуляційні картоґки з долуґеним до них супровідним листом головного секретаря УНС, д-ра Ярослава Падоха. Пан доктор рекомендує відділовим секретарям користуватися цими картоґками якнайґастіше, при нагоді народин та вінґань, і посилати їх не тільки ґленам, але й неґленам, з тихою надією в серці, що такі саме вінщувальні контакти притягнуть до Союзу тих земляків, які ще досі стоять поза ним.

Мені особисто дуже припала до вподоби подарована мені нашою секретаркою ґратуляційна картоґка з нагоди вінґання, стилево оформлена мистцем Богданом Титлою, з орнаментальним візерунком на фронтовій сторінці. Це, мабуть, до неї стосуються вельми повґальні слова супровідного листа: „Також старайтеся своєґасно розвідати про вінґання у родинах Ваших ґленів і не забудьте їм вислати свої бажання. Після такого, нова родина напевно не шукатиме забезпеґення поза Вами й Українським Народним Союзом".

Озброєний своєґасно в таку ґратуляційну картку та піднесений на дусі заохотою д-ра Падоха, я став розглядатися між своїми друзями й приятелями, хто з них вступає сам „у стан вар'ятський" (як казали колись у Львові) або вінґає своїх дітей ґи внуків. У цьому місці я трахнув себе долонею по голі... Господи! Таж у мене на руках запрошення на артистиґне весілля до мого доброго друга, незрівнянного майстра церемонії Союзівки, Владзя Гентиша, який у цю суботу женить свого сина з донею співака - соліста й голови славного хору „Думка", Едварда Камінського! До того ж обоє молодята, Хризанта і Роман, теж випробовують свої юні голоси у вище згаданому хорі. Чи ж можна собі уявити ґ о л осніше, дзвінкіше весілля на клаптику України в Америці?..

Ну, весілля — весіллям, — подумав я собі в скритості душі, — але може й мені пощастить при цій оказії сповнити свій союзовий обов'язок, або, за словами д-ра Падоха, „наблизитися до нової родини" і повести таку дипломатиґну акцію, щоб забезпеґити Відділові нового ґлена, як тільки в майбутньому Господь поблагословить молоде подружжя відповідним прибутком... В цій акції, міркував я собі, напевно стане мені в пригоді та подасть поміґну руку колеґа В. Гентиш, з котрим ми обидва вже стільки років публіґимось на сцені й естраді.

Та мої мрії - сподівання розвіялись, мов солом'яний дим, коли я довідався, що панство Гентиші забезпеґені в 25-му Відділі УНСоюзу в Джерзі Ситі, в котрому секретарює довголітня союзова першунка й рекордсменка, Квітка Стецюк, з Адміністрації нашого щоденника... Пропала надія! Ця секретарка не випустить із своїх рук жадної живої душі, ще навіть не народженої!

Ікер

Алла Коссовська

ДВІСТІ ПЕРШИЙ

(8)

Ольга перебрала в думці усіх відвідувачів, що побували в кабінеті доктора у той кошмарний вечір.

Вранці, пригадувала дівчина, відлетіла до Канади Ґрета. Провівши жінку на летовище, доктор Корсунь викликав телефоном її, Ольгу і попросив прийти. Вона прийшла негайно і застала доктора дуже засмученим, як завжди після прощання з жінкою. Він передав їй папери для оформлення, а сам не виходив зі спальні, аж поки не з'явився доктор Куйдич, щоб попрацювати в лябораторії. За останнім хворим, це була пані Лаврик, Ольга сама зачинила двері. Ще вони посміялися з доктором із цієї перечуленої пані. Чи був ще тоді Куйдич в лябораторії? Мабуть, був, бо вона не чула, як він виходив. Отже, в мешканні не було нікого, крім Олекси, її і Куйдича. І ніхто не міг увійти нечутно, бо ключі від вхідних дверей були лише у господаря, Куйдича і у неї.

І тут Ольжина думка наштовхнулася на спогад: коли вона мила руки у вмивальні, стукнули вхідні двері. Оце тоді й вийшов доктор Куйдич! Але це було вже після, бо нікого більше не було. Вона зварила каву і закликала Олексу. Які ж з усього цього висновки? Або Куйдич, або вона убили Корсуня! Алеж Куйдич і Корсунь були друзі, за вісім років вона не чула, щоб вони перекинулися бодай одним гострим словом. Підступна думка підсунула припущення: ревнощі!

Згадалося, як рік тому, залишившись з нею наодинці, Куйдич з несподіваною пристрастю схопив її в обійми. „Я люблю вас, я люблю вас!" — повторював він, як у маячінні, вкриваючи поцілунками її обличчя, волосся, руки. Ольга різко відштовхнула його, відчувши раптом огиду до цього чоловіка, якого звикла поважати і якому була щиро вдячна за все, що він зробив для неї з матір'ю. Але в цю мить все це забулося, і вона відрухово стерла хусточкою сліди його поцілунків.

— Ніколи, чуєте, ніколи! — гукнула дівчина. Але раптом відчула сором за свою невдячність і додала вже прохальним тоном: — Я знаю, чим ми вам зобов'язані, але своїм почуттям я не можу розплачуватись.

Та доктор Куйдич вже отямився. — Пробачте, ви не зрозуміли мене, пробачте! — в розпачі вигукнув він і, схопившись за голову, вибіг з кімнати.

Цього випадку ні він, ні вона не згадували ніколи. Все лишилося по-старому і напевно забулося б, якби не смерть доктора Корсуня.

— „Мабуть, Куйдич помітив, що я люблю Олексу і вирішив позбутися суперника, — мимоволі виникла страшна думка, яку Ольга намагалася відігнати, дорікаючи собі за підозріливість, невдячність і злобність. — Боже мій, яка ж я підла, як можу підозрівати таку людину, як Куйдич, святу людину!"

Якось, прибираючи в лябораторії, Ольга відсунула шафку, що стояла перед великим дзеркалом. На цю шафку спирався спиною доктор Корсунь, коли вона знайшла його напівпритомного. Шафка хитнулася. Видно, щось потрапило під одну з її ніжок. Ольга нахилилася і намацала якийсь подовгастий предмет. Це був невеликий, але масивний кинджал з короткою ручкою, інкрустованою емалею, з досить довгим, гострим лезом. Це була, без сумніву, антикварна річ, хоч в колекції доктора Корсуня такої не було, Ольга це добре знала.

У дівчини затрусилися руки, вони тримали зброю, якою був убитий її коханий! З містичним жахом вона розглядала знахідку. Дві третини леза були темні і шкарубкі від... крови? Як же опинився цей кинджал тут, чому вбивця залишив його, цей наявний доказ злочину? Не встиг забрати? Щось його сполохало? Якщо навіть так, то вирвати кинджал з рани він мусів би відрухово, відразу після удару. Чого ж не зробив цього? Боявся глянути у вічі жертві? І ось, очевидно, коли пораненого підіймали на ноші, кинджал випав з рани і чиясь нога відкинула його під шафку.

У Ольги паморочилося в голові, їй здавалося, що вона божеволіє. Кілька хвилин просиділа дівчина на канапі, тримаючи на долоні страшну знахідку, втупивши безтямний зір у простір, потім провела рукою по обличчі, взяла зі шафки паперову серветку і загорнула в неї скривавлений кинджал.

ХТО Ж УБИВЦЯ?

Мати не могла зрозуміти своєї дочки. Що з нею сталося? Ну, потрясла смерть її начальника, в якому вона закохалась, молодого, гарного, доброго і до неї, і навіть до її старенької матері. Алеж Ольга молода, а молоді горе переживають легше.

Материнське серце підказало правду: Ольга любила доктора Корсуня. Мабуть, уперше любила так сильно, так гаряче. Як далеко зайшли їхні відносини мати не знала, але що смерть доктора мало не вбила Ольгу, це можна було пояснити лише великим почуттям. Матері було трохи образливо, що донька, яка, здавалося, не мала від неї секретів, ані словом не зрадила своєї таємниці. І це тривало не рік, не два, а цілих вісім років!

(Далі буде)

АСТОРІЯ й ОКОЛИЦЯ!

БАЛЕТНА ШКОЛА УЛЯНИ КУНИНСЬКОЇ-ШМЕРИКОВСЬКОЇ

БАЛЕТ і РИТМІКА

в ЦЕРКОВНІЙ ЗАЛІ при 37-09 — 31st Avenue

РЕЄСТРАЦІЯ і ВПИСИ нових учнів на 1972-73 рік відбудуться в церковній залі Чесного Хреста, 37-09 — 31st Avenue в четвер, 14-го і п'ятницю, 15-го вересня від 6-8 вечора.

ПОЧАТОК НАВЧАННЯ 20-го вересня 1972 року.

Інформації телефонічно (212) 728-6943

Балетна Школа

РОМИ ПРИЙМИ-БОГАЧЕВСЬКОЇ

в НОВІМ ПРИМІЩЕННІ, 62 St. Marks Pl., N.Y.C. (між 2-1 евеню)

оголошує вписи на рік 1972-73

Балет, народні танки для хлопців та спеціяльна руханка для пань.

НЮ ЙОРК — п'ятниця, 15-го вересня, год. 3-6, субота, 12-2 по пол.

НЮАРК — Школа св. Івана Хрестителя, 13-го вересня, від 3-6 по пол.

ЙОНКЕРС — Школа св. Михаїла, 12-го вересня, від 2:30-4 по пол.

Інформації телефонічно — (212) 677-7187

Український Музичний Інститут Америки, Інк. – Відділ Ню Йорк

ШКІЛЬНИЙ РІК 1972-73

ПРЕДМЕТИ НАВЧАННЯ И УЧИТЕЛІ

Фортепіян:
- М. Вайлова — 473-8064
- Я. Кекіш — 441-4910
- Г. Мирошниченко-Кузьма — 254-6943 — 254-2024
- А. Омельський — 937-4634
- Л. Пелех — 963-1191
- Д-р І. Соневицький — OR 4-6569
- Е. Чапельська — 254-3464
- К. Чічка-Андрієнко — 982-5705

Скрипка:
- Р. Венке — (201) 762-0756

Віолончеля:
- Проф. Л. Полевська — 873-9487

Сольоспів:
- К. Таранова — Е. Крахно — 787-1197 і 787-3300
- В. Здрайковський — VI 6-2670

Бандура:
- Р. Левицький — (201) 354-3607

Теоретичні предмети:
- Д-р І. Соневицький — OR 4-6569
- К. Чічка-Андрієнко — 982-5705

Музичний Садок:
- Г. Мирошниченко-Кузьма — 254-6943 — 254-2024

Початок навчання 11-го вересня 1972 року

Інформації в УМІнституті, 149 2-га Евеню, Ню Йорк, Н. Й. в пополудневих годинах

Шостий випуск самвидавного „Українського Вісника"...

(Закінчення з 1-ої стор.)

руху опору проти всього шовіністичного і антилюдського. Березневий шостий випуск „Українського Вісника" є найкращим свідоцтвом, що активна боротьба за ідеали національної свободи й людської гідности продовжується. Про незнищимість цих ідеалів заявляє один з авторів „Українського Вісника", образно впевнюючи, що — „Дніпра зупинити не можна"...

„Шостий випуск „У. В." присвячений арештам і обшукам з січня-березня 1972 р. містить матеріяли зв'язані із справою Валентина Мороза, продовження відповіді В. Чорновола на брошуру Богдана Стенчука з обороною праці І. Дзюби „Інтернаціоналізм чи русифікація", документацію про русифікацію шкільництва України, спогади Михайла Сороки про життя політв'язнів у концтаборах та обширну документацію про свавілля КҐБ та про нищення патрісю та державним апаратом українських історично-культурних цінностей.

„Особливу увагу звертають на себе: рапорт Даденкова, міністра вищої і спеціяльної освіти УССР про русифікацію вищого шкільництва та обвинувачення широкого кола української інтелігенції, робітництва та селянства в націоналізмі, яким терміном визначується все, що зв'язане з українською культурою, мовою, традицією, прагненням до національної свободи та людської гідности.

„Продовжуючи інформувати українську громадськість про боротьбу українських патріотів проти московського ґеноциду і шовінізму на Україні, шостий випуск „Українського Вісника" є відблиском великої трагедії, що її переживає сучасна Україна, але й доказом того, що завдані ворогом знищення, терор — викликають спротив; що на місце заарештованих стають нові автори, відважні й мужні, що продовжують боротьбу за найвищі ідеали. Шостий випуск — це могутній крик ув'язненої, але непокореної України".

ПОЖЕРТВИ ДЛЯ ОМУС-У

Філядельфія. — З нагоди першого Фестивалю українських театрів ЗСА і Канади надіслали пожертви на видання запляннованої Об'єднанням Мистців Української Сцени, ОМУС, книжки про український вільний театр: 180 дол. з Міннеаполісу зі збірки п-і Е. Бенцаль, 50 дол. від молодих учасників Фестивалю Роксани Дикий та Юри Цепинського з Чикаґа, 200 дол. — від п-ва Федчишинів з Детройту. Під час Фестивалю відбулось засідання редакційної колеґії заплянованого видання, під керівництвом д-ра Григора Лужницького.

Д-р БОГДАН ХУДЬО

ПОВІДОМЛЯЄ ПРО

ВІДКРИТТЯ ЛІКАРСЬКОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ

в загальній хірургії

Tel. 672-7266

70 South Munn Avenue
EAST ORANGE, N.J. 07018

Години прийняття за домовленням.

ТРЕТІЙ З'ЇЗД УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ АМЕРИКИ І КАНАДИ

— відбудеться —

в днях 23 і 24 вересня 1972 р. на „Союзівці"

ПРОГРАМА:

Субота, 23-го вересня 1972 року

Год. 9-10 ранку — Реєстрація учасників З'їзду

Год. 10-та — Відкриття З'їзду. Вибір Президії. Вибір Комісій Верифікаційної і Резолюційної

Год. 11-1 — Доповіді:
1. „Українська преса у вільному світі, завдання і можливості" — **Орест Питляр**, співдоповідач — **Роман Рахманний**
2. „Кодекс етики журналіста в теорії і практиці" — **В'ячеслав Давиденко**, співдоповідач — **Осип Зінкевич**
3. „Український журналістичний доріст" — **Ольга Кузьмович**, співдоповідач — **Галя Матковська**

Год. 1-3 по пол. — Перерва на обід

Год. 3-4 по пол. — Панель: Англомовна преса. Модератор: **З. Сивлик**

Год. 4-6 по пол. — Дискусія над доповідями

Год. 7-ма веч. — СПІЛЬНА ТОВАРИСЬКА ВЕЧЕРЯ. Вечерею провадить **Василь Софронів-Левицький**. Літературні виступи: **Л. Любович** і **І. Керницький**

Неділя, 24-го вересня 1972 року

Год. 10-та ранку — Служба Божа і Панахида за померлих членів СУЖА і СУЖК

Год. 11-1 по пол. — Схвалення резолюцій. Внески і запити. Закриття З'їзду

- У З'їзді можуть брати участь усі члени і не-члени СУЖА та СУЖК, видавці та гості.
- Кімнати просимо замовляти завчасу в Управі „Союзівки" безпосередньо, Ukrainian National Ass'n Estate Kerhonkson, N.Y. 12446.

УПРАВА НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМ. ШЕВЧЕНКА в ЗСА

в смутку повідомляє Членство НТШ та Прихильників вільної української науки, що по важкій та довгій недузі помер в Торонті, Канада

сл. п.

ВАСИЛЬ ГРИГОРЧУК

меценат-добродій одної з фундацій НТШ в ЗСА.

Покійний народився 14-го лютого 1895 року в Слобідці Лісній б. Коломиї в Західній Україні.

Похорон відбувся 7-го вересня 1972 р. в Торонті, Канада.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Замість квітів на свіжу могилу Дорогого нам Приятеля

бл. п. проф. ЯРОСЛАВА ГОЛОВЧАКА

складаємо 25.00 долярів на Катедру Українознавства в Гарвардському Університеті.

Мгр. Степан і Ольга ДОМАРАДЗКІ

Замість квітів на свіжу могилу

сл. п. ТОМИ КОБЗЕЯ

складають суму 25.00 долярів на цілі НТШ в ЗСА

Скрентон, Па. — Франка і Матвій СТАХОВІ

Ютика й околиця!

ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ

20-РІЧЧЯ ІСНУВАННЯ 484-го ВІДДІЛУ УНС ім. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА в ЮТИЦІ

— відбудеться —

ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ

в суботу, 23-го вересня 1972 р.

о год. 6-ій веч. в ЦЕРКОВНІЙ АВДИТОРІЇ при 6 Катедж пл.

З УЧАСТЮ ПЕДСТАВНИКІВ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ УНС

До участи в Бенкеті запрошується представників організацій, управи Відділів УНС, членів УНСоюзу і все Громадянство Ютики й околиці.

Того ж дня, в тій же Авдиторії, о год. 4-ій по пол.

— відбудуться —

Окружні Організаційні Збори

ВІДДІЛІВ ЮТИЦЬКО-СИРАКЮЗЬКОЇ ОКРУГИ УНС

в яких візьмуть участь

д-р ЯРОСЛАВ ПАДОХ і ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ

ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА ОРГАНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ (ОДВУ)

ПОВІДОМЛЯЄ, ЩО

31-ий З'ЇЗД ОДВУ

— відбудеться —

в днях 16-17 вересня 1972 р., в Чикаґо, Ілл.

в Sheraton Chicago Hotel

505 N. Michigan Avenue, Chicago, Ill.

В тому ж самому часі та приміщенні відбудеться

Конференція Братніх Організацій

ОДВУ — УЗХ — УВФ — ЗАРЕВО — МУН

ПРОГРАМА

Субота, 16-го вересня 1972 року

Реєстрація делеґатів від год. 8 рано; відкриття З'їзду год. 10-та рано; вибір Президії З'їзду та з'їздових Комісій; звіти членів Центральної Управи, голови Суспільно-політичної Ради, голови Організаційного Трибуналу та голови Контрольної Комісії; дискусія над звітами та уділення абсолюторії уступаючій Центральній Управі ОДВУ; схвалення проєктів поправок статуту ОДВУ.

Год. 7-ма веч. — ТОВАРИСЬКА ЗУСТРІЧ-КОКТЕЙЛ

Год. 8-ма веч. —

Святочний Бенкет

У Бенкеті візьмуть участь Владики Українських Церков — **Преосвященний Кир Ярослав** і **Преосвященний Владика Константин**, достойний губернатор стейту Іллиной **Ричард Оґілві**, Представники ПУН, центральних та місцевих організацій, як рівнож представники американського політичного світу.

В програмі вечора: привіти, доповідь **проф. Петра Стерча**, ансамбль оркестри українських лікарів, рецитація — **п. Тамара Кузик**. Товстмайстер — **проф. Мирон Куропась**.

Неділя, 17-го вересня 1972 року

Участь делеґатів і гостей в Богослуженнях год. 9-та ранку; продовження ділових нарад З'їзду; Звіти з'їздових Комісій; вибір Центральної Управи ОДВУ, Товариського Суду та Контрольної Комісії; внески і запити та закриття З'їзду.

ЗА ЦЕНТРАЛЬНУ УПРАВУ ОДВУ

Д-р БОГДАН ШЕБУНЧАК, голова

РОМАН ШРАМЕНКО, секретар

ЗА КОМІСІЮ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ ПІДГОТОВИ З'ЇЗДУ

Інж. ЮРІЙ ДАЧИШИН, голова

МИКОЛА ЯШКО, секретар

У всіх справах, зв'язаних з бенкетом, приміщеннями чи іншими запитами, просимо звертатися на адресу:

Mr. George Daczyszyn, 2457 W. Rice Street, Chicago, Ill. 60622 Тел. (312) 772-8553

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ, ІНК. ВІДДІЛ в ІРВІНҐТОНІ, Н. Дж.

повідомляє, що

НАВЧАННЯ ГРИ НА ФОРТЕПІЯНІ І ТЕОРЕТИЧНИХ ПРЕДМЕТІВ

— починається —

11-го вересня 1972 року

Зголошення приймають учителі:

Г. Клим, Ірвінґтон — 374-7819

М. Кривокульська, Елизабет — 351-2127

ПОВІДОМЛЯЄМО, ЩО

Українська Радіопередача в Трентоні, Н. Дж.

яку провадить **НІНА САМОКІШ**

— передається —

з нової Станції W.T.T.M. на хвилях 920 A.M.

кожної неділі в год. 5:30 до 6:00 веч.

- Станція ця покриває такі міста: Трентон, Камден, Філядельфія, Честер, Вільмінґтон, Бетлегем, Аллентавн, Сомервіле, Ню Бранксвік, Бавнд Брук, Перт Амбой.
- Бажаючих реклямувати свої підприємства, оголошувати імпрези, передавати повідомлення, привіти й побажання, проситься звертатись на адресу: Ніна Самокіш, 1152 Deutz Ave., Trenton, N.J. 08611. Tel. 609-392-0306
- Слухайте українську музику й слово кожної неділі в год. 5:30 з радіостанції W.T.T.M. на хвилях 920 A.M. Трентон, Н. Дж.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшли у Вічність наші Найдорожчі та Незабутні Родичі,

МАТИ

Емілія з Муріїв Стасюк

20-го червня ц. р.

та БАТЬКО

о. проф. Андрій Стасюк

9-го липня 1972 року.

Цією дорогою складаємо найщиріші подяки Високопреосвященному Кир Йосифові, Високопреподобним оо. Д-ру П. Іваховї, С. Городецькому, В. Осташеві, П. Грушецькому, Б. Остаповичеві, Д. Лаптуті, П. Бумбареві, М. Комареві, П. Греськові, Р. Галадзі та С. Келеґерові за участь та відправи похоронних обрядів.

Зокрема щира подяка о. д-ру Павлові Іваховї за прикладну духову опіку, як рівнож поміч в приготуванню і переведенню похоронів та прощальні слова над могилами Покійників.

Членам організацій Пласту та СУМА за зорганізовану участь в Панахидах, як рівнож репрезентантам таборів на Новому Соколі пл. сен. Н. Мандзій та пл. сен. В. Мочулі за зложення вінка та участь в похоронних обрядах.

Членам хору Бурлаки та його диригентові п. Ю. Лаврівському за звеличання співами всіх похоронних відправ.

Д-р С. Дорощанові за довголітню, безкорисну та совісну лікарську опіку.

Пані О. Салдит і паням СУА, що під її проводом приготовили перекуску на поминках по нашій Матері.

Пані Бумбар і всім панам та паням, що під її проводом помагали в приготуванні перекуски на поминках по Батькові.

Пані Н. Стецьків за теплі слова спогадів по наших Родичах.

Панові В. Шараванові за безкорисне оголошення про смерть наших Родичів на своїх радіомовленнях.

Панові П. Пуцакові за безкорисне приготування друків на посмертні образочки.

Всій нашій Родині з близька й далека, Приятелям та Парафіянам, що своєю присутністю і співчуттями принесли нам моральну поміч в пережитанню нашого горя.

Всім Тим, що зложили пожертви на Св. Служби Божі, на фонд „Церква в Потребі", пресфонд „Нашого Життя" та ФКУ.

Хай Всевишній нагородить Вас сторицею.

ВІЧНА ЇМ ПАМ'ЯТЬ!

Сини: ЛЮБОМИР, МАРКІЯН та ЕМАНУЇЛ з Родинами

Округи УНС Стейту Ню Джерзі

ПЕРТ АМБОЙ, НЮАРК, HUDSON COUNTY і ПАССЕЙКУ

влаштовують

в неділю, 10 вересня 1972 року

година 1-ша по полудні

в Українському Селі, Бавнд Брук, Н.Дж.

СТЕЙТОВИЙ ДЕНЬ УНСОЮЗУ

ПРОГРАМА ДНЯ:

НАЦІОНАЛЬНІ ТАНЦІ, ГРИ НА БАНДУРІ, КОПАНИЙ М'ЯЧ ТА РІЗНІ РОЗВАГОВІ НЕСПОДІВАНКИ ДЛЯ МОЛОДІ

ЗАБАВА ПРИ ЗВУКАХ ОРКЕСТРИ „МРІЯ" — В. Хомута

До участи запрошується все Українське Громадянство та членів Союзовців усіх довколишніх місцевостей стейтів Ню Джерзі, Ню Йорку й Пенсільвенії.

Квитки вступу й квитки на цінні виграші можна набути у місцевих секретарів.

В Україні посилюються переслідування баптистів

(Закінчення з 1-ої стор.)

дівчина, яка прийшла подивитися на хрищення, також була побита за те, що заступалася за віруючих. А найбільше був побитий один брат — Борис Загородний. Йому поломили ребра, так що він ще й тепер не підіймається з ліжка. Його забрали в човен і били скільки хотіли; особливо знущався над ним заступник начальника міліції тієї дільниці міста Львова. І це побиття відбувалося на очах тисячі людей. Боялись широкого розголосу цього дикого випадку, КГБ міста Львова почали відвідувати всіх тих, які були побиті, а особливо Бориса Загородного, щоб не дати їм можливости написати скаргу до верховного уряду. Одних вони залякали, інших підкупили, так що тепер іде сильна акція, щоб закрити цей злочин. Ось така то „свобода віри" є тепер в Україні.

Всього, що тут дістьса по різних містах, не можливо описати. Моліться за нас і тих, які тепер у в'язницях за проповідь Слова Божого, щоб діло Боже могло ширитись по всій Україні на спасіння та визволення нашого народу!"

Коментарі до цього листа зайві. Хоч московське безбожжя силкується знищити християнство в Україні, але Церкви Христової й сили не переможуть!

158-ме засідання Паризької конференції про В'єтнам знову без успіху

Париж. — В четвер 7 вересня відбулося 158-ме з черги засідання Паризької конференції про В'єтнам, знову без ніякого позитивного висліду. Голова американської делегації Вілліям Портер перестеріг комуністів проти шукання розв'язки В'єтнамської проблеми на бойовищі, бо — мовляв — комуністична офензива крім величезних людських і матеріяльних жертв по обох сторонах не дала комуністам перемоги. Мільйон південно-в'єтнамських втікачів був відповіддю на заклик комуністів до повстання проти тамошнього державного режиму. Портер звернув увагу, що так званий „Тимчасовий революційний уряд" Південного В'єтнаму, як себе називає В'єтконґ і представником якого на Паризькій конференції є пані Нґуєн Ті Бінь, не є ані революційним, ані урядом. Амбасадор Портер закликав комуністів припинити свої пусті пропагандивні фрази і приступити до ділових переговорів. Названа вгорі пані Нґуєн Ті Бінь гнівно відповідала, що Америка прикриває свою дальшу „агресію" фальшивими обвинуваченнями і брехливими заявами, замість доказати свої мирові заміри припиненням бомбардування Північного В'єтнаму. Однак обидві сторони погодилися, щоб зійтися знову на засідання в найближчий четвер.

ЮВІЛЕЙ О. ПРОТОПРЕСВ. ТЕОДОРА ФОРОСТІЯ

Кліфтон (пяк). — Парафія церкви св. Вознесіння в Кліфтоні підготовляється до ювілею свого отця настоятеля протопресв. Т. Форостія з нагоди 35-ліття його священства та 10-ліття праці в місцевій парафії. Ювілей відбудеться 17-го вересня, а Службу Божу очолить Владика Архиепископ Марко у сослуженні о. настоятеля, о. протопресвітера А. Селепини, голови Консисторії, та довколишнього священства. В Ювілею візьмуть участь численні громадяни, щоб належно вшанувати свого о. настоятеля. Бенкет відбудеться о год. 1-шій по полудні в парафіяльній залі.

В УКРАЇНІ СТВОРЕНО „ДЕРЖКІНО УССР"

Київ. — „Указом" з Москви, у всіх так зв. союзних республіках, де є кінопромисловість, перетворено колишні Комітети при Раді Міністрів республік на „Державні Комітети Ради Міністрів" тих республік. На Україні Комітет по кінематографії при Раді Міністрів УССР перетворено 28 серпня 1972 року на „союзно - республіканський Державний Комітет Ради Міністрів Української РСР по кінематографії — Держкіно УРСР". У Києві наказ підписали голова президії так зв. Верховної Ради УССР І. Грушецький та її секретар Я. Колотуха.

Відбувся великий З'їзд „Перемищини"

(Закінчення з 1-ої стор.)

Залозецької з Відня, правнучки основника Дівочого Інституту о. канц. Л. Кордасевича. У мистецькій частині бенкету пані Марія Дубляниця Гузар відспівала кілька пісень при акомпаніяменті проф. І Соневицького. Після вечері учасники З'їзду провели мило час на забаві з танцями.

У неділю 3-го вересня ц. р. була відслужена в церкві Св. Івана Хрестителя у Гантері Соборна Служба Божа в намірені українського народу, а зокрема за кращу долю нашої Церкви в Польщі та її вірних. Це була велична Богослужба, яку правили Отці: шамб. В. Середович, Юрій Менцінський, Ю. Гнатишак, В. Грабець, М. Мицишин і протопресвітер І. Сиротинський з Торонта. Проповідь про перше наше єпископство, виховника і громадянина Григорія Цеглинського, про Уряну Кравченко та нашу Духовну Семінарію у Перемишлі сказав о. шамб. В. Середович.

Після Служби Божої Отці відслужили панахиду за померлих Владик, єреїв і мирян Перемиської єпархії. Співав, можна б сказати, хор-крилос Перемиської катедри, підкріплений відомими співаками Львівського катедрального хору О. Стецурою і маестром М. Морозом.

Після Богослужб і перекуски в гостинній „Ґражді", яку до речі д-р І. Макаревич поспішно викінчував для нашого З'їзду, учасники знову приймали участь у нарадах у цій же „ґражді". Пані Ярослава Дубляниця, дружина пок. професора Перемиської гімназії та її управителя 1931-32 рр., виголосила реферат про поетесу Уляну Кравченко. Інж. А. Мілянич говорив про те, що дальше робити й як допомогти нашим братам у Польщі. Він видвигнув плян створити соціологічну комісію для опрацювання пляну допомоги та видавати періодичний бюлетень інформації Землящтва про те, що діється на наших землях, які під цю пору є під Польщею. Учасники обмінювалися думками на тему вислуханих рефератів, схвалюючи поружені пропозиції інж. Мілянича. Вкінці рішено гаряче вітати Блаженнішого Кир Иосифа та його Синод і зокрема провід і Отців нашої Церкви в Польщі та наших там вірних.

В часі З'їзду матуринти з 1922 року, як проф. Лев, д-р Р. Клюфас й інші відбули зустріч зі своїми професорами, то є з проф. Т. Ростковичем і проф. Т. Ставничим. На закінчення З'їзду о. Л. Опока провів молитву.

Збірник „Дрогобиччина — рідна земля І. Франка" віддано до друку

11-го червня ц. р. Центральний Комітет Дрогобиччини, Редакційна Колеґія і Видавнича Комісія для видання збірника про Дрогобиччину відбули спільне засідання в УНДомі в Ню Йорку, Н. Й., на якому по вислуханні звітів проводу Центрального Комітету й Редакційної Колеґії вирішено друкувати книжку про Дрогобиччину під заг. „Дрогобиччина — рідна земля Івана Франка" в друкарні оо. Василіян в Торонті. Частину матеріялів вже вислано до друкарні, а решту вишлеться у найближчому часі.

Центральний Комітет Дрогобиччини, Редакційна Колеґія і Видавнича Комісія звертаються з великим проханням до дрогобичан, що обіцяли написати статті до збірника, щоб вони написали їх і найпізніше до кінця вересня вислали на адресу головного редактора д-ра Луки Луцева:

Dr L. Luciw 110 North 8th St.
Brooklyn, N. Y. 11211

Водночас Центральний Комітет звертається до всіх дрогобичан, щоб кожний із них став жертводавцем на видання збірника. Хто ще не склав пожертви, то нехай перешле на адресу касира В. Колінка:

Mr. W. Kolinko 5108 N. Marvine St. Philadelphia, Pa. 19141

Земляки, спільними духовими силами і матеріяльними засобами, видаймо збірник про нашу рідну Дрогобиччину та спростуймо всі дотеперішні, неправильні писання.

За Центральний Комітет Дрогобиччини — голова
Володимир Осередчук

ШВЕЦІЯ ПОГОДИЛАСЯ видати Америці втікача з Америки китайського еміґранта Ченґа Тсу - тсаі, якого арештували були в ЗСА і випустили за кавцією за невдачний атентат проти сина Чіянґ Кай-шека, ґенерала Чіянґ Чінґ-куо, коли той приїздив з відвідинами до Америки. Але Ченґ Тсу-тсаі важко хворий і він перебуває у шпиталі в Лондоні, куди перевезли його з Стокгольму. Британський уряд рішив не дозволити на перевезення його до Америки поки він не видужає.

У Норвегії створили „Старечий театр"

Арендаль, Норвегія. — У приморському місті Арендаль з'явився постійний професійний театр, який показав глядачам одну з комедій Брунваля. Успіх був надзвичайний — і мистецький, і особистий. Особистий тому, що до тієї трупи не приймають молодих акторів, а лише таких, як 74-річна колись відома акторка і режисер Беріт Левіґ, 72-річний актор А. Васкас, 84-річний актор А. Гундерсон та ін. Ініціятором створення „Старечого театру" була Беріт Левіґ, яка понад чверть сторіччя працювала головним режисером театру для дітей. Успіх вистав такий, що театр запросили до інших міст на виступи, показують їхні вистави й через телевізію.

В Ізраїлі похоронено жертви арабського терору в Мюнхені...

(Закінчення з 1-ої стор.)

Поліційне слідство охоплює теж справу передчасного і цілком фальшивого повідомлення, що всі ізраїльці визволені, цілі і здорові.

Тим часом ізраїльським джетом перевезено вже до Тель Авіву 10 домовин із тілами вбитих олімпійських спортовців. Домовину з 11-им убитим, Давідом Берґером, перевезено до Клівленду в ЗСА, де живе його родина. Ізраїльський прем'єр Ґолда Меїр не взяла участи у похоронній маніфестації на летовищі в Тель Авіві, бо саме тоді померла її старша сестра. В її заступництві виголосив промову віце-прем'єр Іґаль Аллон. Між приявними були теж всі закордонні дипломати, акредитовані в Ізраїлі. В тому самому часі, як на летовищі в Тель Авіві відбувалась та жалібна маніфестація, в атмосфері гніву проти арабів, відбувався рейд ізраїльського летунства і війська у прикордонній смузі Ливану. Ізраїльські власті твердили, що той рейд не мав нічого спільного з мюнхенською трагедією і був насправді погонею за гуртом арабських партизанів. Після вбивства двох арабів і зруйнування дому, що приміщував партизанів, ізраїльські вояки вернулися назад.

Першим безпосереднім політичним наслідком мюнхенської трагедії є раптове погіршення між Західньою Німеччиною і Єгиптом. Єгипет оскаржує Західню Німеччину, що вона хоче скинути на нього вину за власну провину: мовляв ,це німці винуваті у загині ізраїльців, бо зламали договорення з терористами.